

Arrest

nr. 290 849 van 22 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. ROGGHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 14 februari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 maart 2022 de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze luidt:

"A. Feitenrelaas

U, M.K., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 23 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Sepai, een dorp in het district Kot van de Afghaanse

provincie Nangarhar, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. In Afghanistan was u afgestudeerd van de twaalfde graad en u had graag verder gestudeerd aan een universiteit. In uw vrije tijd hielp u af en toe uw vader die landbouwer is. Sinds een drie- à viertal maanden bent u verloofd met A.(...), een meisje uit uw dorp. Uw beide ouders wonen op heden nog in uw dorp te Kot. Ze wonen er samen met uw twee broers en ene zus. Daarnaast heeft u ook nog een broer die naar Iran gevlucht is omdat hij actief was voor het Afghaanse nationale leger (ANA).

Uw problemen begonnen toen Daesh, ongeveer in 2014, naar uw regio kwamen. Ze zeiden dat mensen die werkten voor de overheid moesten stoppen met hun werk en zich bij hen moesten aansluiten. Enkele personen stopten toen met hun werk voor de overheid en werden bij terugkeer gedood door leden van Daesh. De burgers zagen dit en kwamen in opstand tegen hen. Er werd een verzetsmilitie opgericht en deze kreeg steun van de overheid. Verschillende posten en basissen werden opgericht en zo werd Daesh geweerd uit de regio. Uzelf stond ook af en toe op de uitkijk in één van deze basissen en sporadisch vuurde u met een geweer, vanop een verre afstand, naar hen en zij op u. Uw vader kwam ook af en toe langs in de basis om, net zoals u, te surveilleren. Op een dag voerde Daesh een gezamenlijke aanval uit met zeer veel leden en jullie konden de aanval niet afslaan. Jullie verlieten de basissen en dorpen om richting het districtscentrum te gaan. Daesh namen jullie spullen en staken jullie huizen in brand. Vijfentwintig mensen werden toen meegenomen uit hun huis en hun hoofd werd afgesneden. Eenmaal aangekomen in het districtscentrum nam u contact met uw broer die in het leger zat. Hij raadde u aan om het land te verlaten en hij gaf u vervolgens een nummer van een persoon die u moest bellen. U deed dit en deze persoon zei dat u naar hem toe moest gaan in Jalalabad. U ging toen naar Jalalabad en werd er in een wagen geplaatst door deze persoon en zo verliet u Afghanistan. Uw ouders verbleven een tweetal maanden in een tentenkamp dat werd opgezet in de buurt van het districtscentrum. Na overheidsoperaties keerden uw ouders terug naar het dorp.

U verliet Afghanistan in het jaar 2017. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België waar u op 2 december 2020 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door Daesh.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: Uw originele taskara (Afghaans identiteitsbewijs), uw origineel schooldiploma, een kopie van uw vader zijn taskara, een kopie van uw oudste broer zijn taskara, kopieën van documenten die gerelateerd zijn aan het werk van uw broer bij het nationale leger, kopieën van documenten die gerelateerd zijn aan het werk van uw paternale oom bij de nationale politie, een kopie van uw broer zijn bankkaart, een kopie van uw paternale oom zijn bankkaart, foto's van uw regio en uzelf in Afghanistan en de enveloppe waarmee de documenten naar u werden toegestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het persoonlijk onderhoud komt naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door Daesh omdat u deel uitmaakte van een opstand die plaatsvond tegen hen in uw regio. U bent er evenwel niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging kent bij terugkeer naar uw land van herkomst, om onderstaande redenen.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat Daesh u zouden meenemen en doden (CGVS, p. 15). U dient er echter op gewezen te worden dat uw vrees weinig gefundeerd is. Zo is uw vrees enkel en alleen gebaseerd op het feit dat u, ongeveer vijf jaar geleden (CGVS, p. 16), samen met andere personen uit uw regio in opstand kwam tegen Daesh (CGVS, p. 13-14, 15). Het weet echter niet te overtuigen dat u daarom niet meer zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. Zo mag het onder meer verbazen dat uw vader, die ook betrokken was bij de opstand tegen Daesh (CGVS, p. 14), op heden nog

steeds in uw dorp woont en het oké stelt (CGVS, p. 11, 12). Er kan immers verwacht worden dat uw vader ook problemen zou kennen met Daesh mochten ze opstandelingen vervolgen, in casu quod non.

Daarnaast ontbeert het ook alle logica dat u of uw familie in het verleden nog nooit persoonlijk benaderd geweest zijn door Daesh (CGVS, p. 15). Nochtans kan er, gelet op uw vrees, vanuit gegaan worden dat Daesh zouden langskomen bij u thuis om te vragen naar u of om u te zoeken. Dat dit klaarblijkelijk niet gebeurd is doet vermoeden dat Daesh geen enkele interesse vertonen in u, laat staan u viseren. Dat u stelt dat uw familie niet veilig is in het dorp (CGVS, p. 15) kan gelet op uw andere verklaringen, waaruit duidelijk blijkt dat uw familie in het dorp geen problemen kent (zie supra), niet overtuigen. Deze en voorgaande vaststelling doen op zeer ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Het is trouwens zeer merkwaardig dat u op een gegeven moment verklaarde naar Europa gestuurd te zijn, door uw familie, omdat Daesh u anders zouden rekruteren (CGVS, p. 15). Het hoeft echter weinig betoog dat dit compleet tegenstrijdig is met het feit dat Daesh u zouden doden omdat u een opstandeling was. Deze verklaring van u doet bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Dat u bij DVZ ook geen enkele notie maakte van het feit dat Daesh u zouden rekruteren doet tevens ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van deze bewering. U dient er trouwens op gewezen te worden dat het aan de verzoeker om internationale bescherming, zijnde u, is om in concreto aan te tonen waarom Daesh, of eender welke andere groepering, u zouden rekruteren. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse jongeman bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden (CGVS, p. 15). Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van augustus 2018. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs".

Uw verklaring omtrent het gedrag dat u gesteld zou hebben in Afghanistan doet bovendien de wenkbrauwen fronsen. Zo verklaarde u onmiddellijk weggevlucht te zijn uit Afghanistan van zodra Daesh uw regio weer innamen. Uw ouders bleven op dat moment nog twee maanden in een tentenkamp wonen dicht bij het districtscentrum. Toen ze terugkeerden naar het dorp zat u al in Turkije (CGVS, p. 15). Het houdt echter weinig steek dat u onmiddellijk weggestuurd werd vanuit Afghanistan. Te meer het tentenkamp blijkbaar veilig genoeg was voor uw familie, waaronder ook uw vader die eveneens een opstandeling was tegen Daesh. Dat u echter besloot, wat zeer drastisch is, om stante pede Afghanistan te verlaten is weinig logisch. Dat u zelfs niet één nacht in het tentenkamp gebleven zou zijn is merkwaardig (CGVS, p. 15). Er kan immers verwacht worden dat, als uw vrees ten opzichte van Daesh is, u zich eerst ergens anders vestigt binnen Afghanistan. Daesh was namelijk niet present doorheen heel Afghanistan waardoor er zeker nog een veilig intern vestigingsalternatief voorhanden was. U werd geconfronteerd met de gedachte dat u zich buiten Kot district kon vestigen maar verklaarde dat het geen optie was om ergens anders in Afghanistan te wonen. Als reden gaf u aan dat uw familie daarvoor de middelen niet had (CGVS, p. 17). Nochtans is uw broer er blijkbaar wel in geslaagd om zeventienduizend à achttien duizend euro te betalen voor uw reis naar België. Met dergelijk bedrag kan een Afghaanse familie zich zeker enkele maanden vestigen op een andere plek binnen Afghanistan. U genoot bovendien, althans naar Afghaanse normen, een hoge scholingsgraad aangezien u afgestudeerd was van het secundair onderwijs (CGVS, p. 4). Hierdoor ging u zeker ook werk kunnen vinden op een andere plek binnen Afghanistan. Het Commissariaat-generaal dient u er bijgevolg op te wijzen dat het weinig doorleefd en geloofwaardig overkomt dat u Afghanistan onmiddellijk, zonder ook maar te twifelen, verlaten zou hebben. Te meer er nog andere opties waren binnen Afghanistan waar u zich eveneens op een veilige manier kon vestigen met uw familie.

Daarnaast mag het ook vreemd heten dat u tijdens het persoonlijk onderhoud tot tweemaal toe verklaarde vertrokken te zijn uit Afghanistan in 2017 (CGVS, p. 12, 16). Initieel, bij DVZ, verklaarde u nochtans in november 2016 vertrokken te zijn uit Afghanistan (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 37). Dat u in november 2016 vertrokken zou zijn sluit ook beter aan bij uw verklaring dat u er ongeveer vier jaar over deed om in België te geraken vanuit Afghanistan (CGVS, p. 17). Zo kwam u aan in België op één december van het jaar 2020 (Administratief dossier – Inschrijving van de asielaanvrager). Het mag echter de nodige verbazing wekken dat u, al dan niet onbewust, verklaarde nog aanwezig te zijn in uw dorp op 13 april 2017. Zo gaf u te verstaan dat u nog in uw dorp leefde toen de ‘moeder van alle bommen’ gedropt werd in het district Achin (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1). Wat echter ten stelligste mag verbazen is dat u ook verklaarde dat Ashraf Ghani president was en dat u denkt dat hij reeds herkozen was toen u vertrok. Nochtans werd Ashraf Ghani pas herkozen als president in september 2019 (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 2). Van iemand die dergelijke scholing genoot (zie supra) kan verwacht worden dat u uw vertrek consistent in de tijd kan situeren, in casu quod non. Deze vaststelling doet bijgevolg vermoeden dat u niet volledig eerlijk bent over wanneer u precies vertrokken bent uit Afghanistan.

Aan het begin van het persoonlijk onderhoud legde u heel wat verschillende documenten neer waaronder ook documenten (legerdocumenten broer, documenten nationale politie oom, bankkaart broer en bankkaart oom) gelinkt aan het werk van uw oudere broer en oom langs vaderszijde. Dit werd neergelegd om aan te tonen dat ze actief waren bij de overheid. U dient er echter op gewezen te worden dat uit uw verklaringen naar voren komt dat uw familieleden die nog in het dorp wonen geen problemen kennen (zie supra). Dat u of uw familie dus problemen zouden kennen of gekend hebben door uw oudere broer en oom langs vaderszijde weet niet te overtuigen (CGVS, p. 18).

U verwees tijdens het persoonlijk onderhoud ook naar het feit dat u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat uw regio nog niet veilig is (CGVS, p. 14). Ook bij DVZ verwees u naar de algemene situatie die zich afspeelde in uw regio (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). De beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan is onder te lezen.

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 7). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u wel degelijk een VIB ingediend hebt te Bulgarije maar er met de noorderzon vertrokken bent (Administratief dossier). Daarnaast bent u veilige landen zoals Griekenland, Italië en Frankrijk gepasseerd (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 37; CGVS, p. 20) zonder een VIB in te dienen. Dat u dit echter nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, weinig plausibele en vage verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Uw taskara is slechts een indicatie van uw identiteit en nationaliteit, dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De taskara van uw vader, de taskara van uw broer, uw schooldiploma en de enveloppe waarmee u documenten toegestuurd kreeg staan volledig los van de door u beweerde vrees. De door u neergelegde foto's zijn een aanwijzing van uw herkomst en de algemene veiligheidssituatie in uw regio wat hieronder besproken wordt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat

ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog

voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het

EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Hij gaat in op de bevindingen van de commissaris-generaal dat zijn familie, waaronder zijn vader die ook betrokken was in de opstand tegen daesh, in het dorp geen problemen kent, dat hij onmiddellijk zou zijn weggestuurd vanuit Afghanistan, dat hij niet volledig eerlijk is geweest over wanneer hij precies is vertrokken uit Afghanistan en dat hij nooit in andere Europese landen om internationale bescherming heeft verzocht. Verder wijst verzoeker erop dat hij familie is van twee personen die voor de autoriteiten hebben gewerkt, met name zijn broer en oom die na de machtsovername hun toevlucht hebben genomen in respectievelijk Turkije en Iran.

Tot slot verwijst hij naar het arrest nr. 270 813 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geveld op 31 maart 2022 en kaart hij de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan aan waarvan hij stelt: *“De situatie ter plaatse rechtvaardigt de toekenning van de subsidiaire bescherming.”* Hij haalt tevens aan dat hij een jonge man is die sinds vele jaren in Europa verblijft.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift legt hij uittreksels en foto's uit zijn facebook profiel voor om zijn aanwezigheid in Turkije in 2017-2018 te bewijzen.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 13 april 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 23 september 2022 toe en verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van 4 november 2022;
- EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023;
- EUAA *“Afghanistan: Security Situation”* van augustus 2022;
- COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022;
- EASO *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022;
- EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020;
- EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden

van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart dat daesh in 2014 naar zijn regio kwamen. Ze zeiden dat mensen die voor de overheid werkten moesten stoppen met hun werk en zich bij hen moesten aansluiten. Personen die stopten met hun werk voor de overheid, werden bij terugkeer gedood. De burgers kwamen vervolgens in opstand tegen daesh. Verzoeker verklaart Afghanistan te hebben verlaten uit vrees te worden gedood door daesh omdat hij deel uitmaakte van een opstand die tegen hen plaatsvond in zijn regio.

5.2. Verzoeker legt in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende stukken neer.

Zijn originele taskara alsook de kopieën van de taskara's van zijn vader en broer hebben betrekking op hun persoonsgegevens en staan hier niet ter discussie. Hetzelfde geldt voor de foto's van zijn regio die een aanwijzing zijn voor zijn herkomst, zijn schooldiploma dat betrekking heeft op zijn schoolcarrière, en de enveloppe die louter aantoonde dat verzoeker post heeft ontvangen. Voor het overige houden deze documenten geen verband met zijn vluchtrelaas. In zoverre verzoeker met de bijgebrachte foto's de algemene veiligheidssituatie in zijn regio aankaart, zal deze worden meegenomen in de beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De werkdocumenten en bankkaarten van zijn broer en paternale oom, neergelegd in kopie, bevestigen dat zij hebben gewerkt voor respectievelijk het nationale leger en de nationale politie. Deze documenten op zich volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming, maar zullen worden meegenomen in het kader van verzoekers vrees voor vervolging omwille van het behoren tot een familie die de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten steunde.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en beperkte bewijswaarde niet om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

De Raad zal daarom verder nagaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

5.3. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de beweerdde gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Afghanistan te verlaten. De commissaris-generaal stelt onder meer vast dat (i) zijn familieleden, waaronder zijn vader die ook betrokken was bij de opstand tegen daesh in hun regio ongeveer vijf geleden, nog steeds in het dorp wonen en geen problemen kennen, (ii) zijn verklaring dat daesh hem zouden rekruteren strijdt met de bewering dat daesh hem zouden doden omdat hij een opstandeling was, (iii) verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) geen enkele notie maakte van het feit dat daesh hem zouden rekruteren, (iv) beschikbare landeninformatie aanwijst dat het loutere feit dat hij een Afghaanse jongeman is op zich niet voldoende is om te besluiten dat hij het risico loopt gedwongen te worden gerekruteerd, (v) het weinig aannemelijk is dat verzoeker onmiddellijk

werd weggestuurd vanuit Afghanistan en (vi) verzoeker zijn vertrek uit Afghanistan niet consistent in de tijd weet te situeren.

Wat betreft de werkzaamheden van zijn broer en oom voor de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten bemerkt de commissaris-generaal dat zijn familieleden die nog in het dorp wonen geen problemen kennen, en verzoeker niet weet te overtuigen dat hij of zijn familie hierom problemen zouden kennen of hebben gekend.

De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen vinden steun in het administratief dossier, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.4. Vooreerst weet verzoeker niet te overtuigen waar hij verklaart niet te kunnen terugkeren omdat daesh hem zouden meenemen en doden (NPO, p. 15) noch waar hij volhardt in zijn verklaringen dat zijn familie in gevaar is in het dorp. Zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt, zijn verzoeker noch zijn familie in het verleden ooit persoonlijk benaderd door daesh (NPO, p. 15). Ook zijn ze nooit langsgekomen bij zijn ouderlijke thuis om te vragen naar verzoeker of om hem te zoeken, wat doet vermoeden dat daesh geen enkele interesse vertoont in hem, laat staan hem viseert. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn familie, onder wie zijn vader die ook betrokken zou zijn geweest bij de opstand tegen daesh, op heden nog steeds in het dorp woont en geen problemen kent (NPO, p. 11-12, 16). Er kan nochtans worden verwacht dat zijn vader ook problemen zou kennen met daesh mochten ze opstandelingen vervolgen, quod non in casu. Dat daesh zijn vader zouden ontzien gewoon omdat hij oud is, is compleet ongeloofwaardig gelet op de beschikbare informatie over de reputatie en werkwijze van daesh alsook waar verzoeker zelf verklaart dat vijftientig mensen werden meegenomen uit hun huis en onthoofd. In deze optiek oordeelt de commissaris-generaal terecht dat de vaststelling dat verzoekers familie, ondanks de beweerde opstand tegen daesh, sindsdien nog steeds probleemloos in het dorp kan wonen, maakt dat verzoekers vrees weinig gefundeerd is en dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid ervan.

In zijn verzoekschrift verklaart verzoeker bijkomend dat zijn vader niet langer meer in het vizier is maar dat zijn familie de rekrutering vreest van zijn jonge broer, die nu oud genoeg is voor rekrutering. Dit is niet meer dan een a posteriori verklaring die niet wordt onderbouwd en waarmee verzoeker tracht het beweerde gebeuren alsnog aannemelijk te maken. De Raad herhaalt dat de vaststelling dat daesh geen represailles tegen zijn familie hebben genomen voor het feit dat hij en zijn vader tegen hen in opstand waren gekomen, meer dan vijf jaar geleden, op zeer ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen met daesh en niet kan worden vergoelikt door de leeftijd van zijn vader noch door de bewering dat zijn broer nu oud genoeg is voor rekrutering.

5.5. Verzoeker gaat voorts voorbij aan de bevinding van de commissaris-generaal dat zijn verklaring naar Europa te zijn gestuurd door zijn familie omdat daesh hem anders zouden rekruteren, geheel tegenstrijdig is met de bewering dat daesh hem zouden doden omdat hij een opstandeling was (NPO, p. 15), hetgeen inderdaad verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken maakte verzoeker er overigens ook geen enkele melding van dat daesh hem zouden rekruteren, hetgeen de geloofwaardigheid van deze bewering verder in gedrang brengt.

In de bestreden beslissing wordt verder nog gesteld dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het loutere feit dat verzoeker een Afghaanse jongeman is, op zich niet volstaat om te besluiten dat hij behoort *“tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden”* (NPO, p. 15). De commissaris-generaal wijst erop dat om dit risico te kunnen evalueren, diverse elementen, zoals de regio van herkomst, familiale en tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken in ogenschouw moeten worden genomen. De Raad stelt vast dat verzoeker deze analyse niet betwist, laat staan landeninformatie aanbrengt die hierop een ander licht kan doen schijnen.

De commissaris-generaal besluit vervolgens dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek, waarbij verzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, noodzakelijk blijft. Gelet op het voorgaande blijft verzoeker hier echter in gebreke. Ook in zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen concrete, geloofwaardige en zwaarwichtige elementen aan waarmee alsnog aannemelijk kan worden gemaakt dat een gedwongen rekrutering zou hebben plaatsgevonden indien hij Afghanistan niet zou zijn ontvlucht of zal plaatsvinden bij terugkeer naar Afghanistan, te meer uit de beschikbare informatie blijkt dat het risico op gedwongen rekrutering door daesh eerder laag is (EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023, p. 63).

Gelet op het geheel dat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in een vrees voor gedwongen rekrutering door daesh aannemelijk te maken.

5.6. Verzoeker tracht zijn onmiddellijk vertrek uit Afghanistan te verklaren door te bevestigen dat zijn oudere broer en zijn vader vonden dat hij gezien zijn leeftijd een groter gevaar liep dan de rest van zijn familie (verzoekschrift, p. 3; NPO, p. 15). Deze uitleg kan niet worden aangenomen nu verzoeker er niet in slaagt zijn vrees voor gedwongen rekrutering door daesh aannemelijk te maken, zoals hierboven uiteengezet.

Uit zijn verklaringen blijkt verder dat zijn familie, waaronder ook zijn vader die eveneens een opstandeling was tegen daesh, op dat moment een veilig onderkomen kon vinden in een tentenkamp dicht bij het districtscentrum alvorens terug te keren naar hun dorp. Het gegeven dat verzoeker niet eveneens samen met zijn familie in het tentenkamp heeft verbleven, maar onmiddellijk uit Afghanistan werd weggestuurd, is weinig aannemelijk, zoals in de bestreden beslissing terdege wordt gemotiveerd als volgt: *“Uw verklaring omtrent het gedrag dat u gesteld zou hebben in Afghanistan doet bovendien de wenkbrauwen fronsen. Zo verklaarde u onmiddellijk weggevlucht te zijn uit Afghanistan van zodra Daesh uw regio weer innamen. Uw ouders bleven op dat moment nog twee maanden in een tentenkamp wonen dicht bij het districtscentrum. Toen ze terugkeerden naar het dorp zat u al in Turkije (CGVS, p. 15). Het houdt echter weinig steek dat u onmiddellijk weggestuurd werd vanuit Afghanistan. Te meer het tentenkamp blijkbaar veilig genoeg was voor uw familie, waaronder ook uw vader die eveneens een opstandeling was tegen Daesh. Dat u echter besloot, wat zeer drastisch is, om stante pede Afghanistan te verlaten is weinig logisch. Dat u zelfs niet één nacht in het tentenkamp gebleven zou zijn is merkwaardig (CGVS, p. 15). Er kan immers verwacht worden dat, als uw vrees ten opzichte van Daesh is, u zich eerst ergens anders vestigt binnen Afghanistan. Daesh was namelijk niet present doorheen heel Afghanistan waardoor er zeker nog een veilig intern vestigingsalternatief voorhanden was. U werd geconfronteerd met de gedachte dat u zich buiten Kot district kon vestigen maar verklaarde dat het geen optie was om ergens anders in Afghanistan te wonen. Als reden gaf u aan dat uw familie daarvoor de middelen niet had (CGVS, p. 17). Nochtans is uw broer er blijkbaar wel in geslaagd om zeventuizend à achtduizend euro te betalen voor uw reis naar België. Met dergelijk bedrag kan een Afghaanse familie zich zeker enkele maanden vestigen op een andere plek binnen Afghanistan. U genoot bovendien, althans naar Afghaanse normen, een hoge scholingsgraad aangezien u afgestudeerd was van het secundair onderwijs (CGVS, p. 4). Hierdoor ging u zeker ook werk kunnen vinden op een andere plek binnen Afghanistan. Het Commissariaat-generaal dient u er bijgevolg op te wijzen dat het weinig doorleefd en geloofwaardig overkomt dat u Afghanistan onmiddellijk, zonder ook maar te twijfelen, verlaten zou hebben. Te meer er nog andere opties waren binnen Afghanistan waar u zich eveneens op een veilige manier kon vestigen met uw familie.”*

Met zijn summier betoog dat het niet mogelijk was de hele familie uit Afghanistan te halen omdat de reis riskant was en er geen financiële middelen waren om een mensensmokkelaar voor de hele familie te betalen, kan verzoeker de voorgaande bevindingen waaruit blijkt dat het tentenkamp veilig genoeg was voor zijn familie, inclusief zijn vader, alsook dat er nog andere opties waren binnen Afghanistan om zich eveneens op een veilige manier met zijn familie te vestigen, niet in een ander daglicht plaatsen.

5.7. Voorts weet verzoeker geen consistente verklaringen af te leggen aangaande zijn vertrek uit Afghanistan. Zo gaf hij tijdens het persoonlijk onderhoud tot tweemaal toe aan te zijn vertrokken uit Afghanistan in 2017 (NPO, p. 12, 16), terwijl hij bij de DVZ verklaarde dat hij in november 2016 was vertrokken. In het verzoekschrift volhardt verzoeker dat hij in januari 2017 Afghanistan heeft verlaten en legt hij uit dat hij bij de DVZ een approximatieve periode heeft doorgegeven vermits hij moeite had met zijn omzetting van kalenders. Deze uitleg overtuigt allerminst. Gevraagd naar zijn vertrek uit Afghanistan, gaf hij vooreerst niet alleen een jaartal op, maar ook de maand: *“november 2016”* (verklaring DVZ, 14 december 2020, punt 37). Hij werd bovendien bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en maakte geen gewag van enig probleem met zijn omzetting van kalenders. Hij heeft deze verklaring bij de DVZ ook zonder voorbehoud ondertekend ter bevestiging dat alle opgetekende verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoeker gaf ten overstaan van het CGVS ook aan dat het interview bij de DVZ goed was verlopen, hij de tolk goed verstond en hij er alle essentiële elementen kon weergeven (NPO, p. 3). De Raad kan aldus niet anders dan vaststellen dat verzoeker in de mogelijkheid is geweest om de correctheid van het verslag van de DVZ na te gaan en de weergave van zijn verklaringen te controleren, alsook dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans kreeg om de eventuele gebreken in de opgetekende verklaringen aan te kaarten. Indien de bij de DVZ opgetekende verklaringen fouten zou bevatten omtrent de datum van vertrek uit Afghanistan, kan dus worden verwacht dat verzoeker dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zou hebben rechtgezet. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij consistente verklaringen aflegt over het moment van zijn vertrek uit Afghanistan.

Verder bemerkt de commissaris-generaal terdege: *“Dat u in november 2016 vertrokken zou zijn sluit ook beter aan bij uw verklaring dat u er ongeveer vier jaar over deed om in België te geraken vanuit*

Afghanistan (CGVS, p. 17). Zo kwam u aan in België op één december van het jaar 2020 (Administratief dossier – Inschrijving van de asielaanvrager). Het mag echter de nodige verbazing wekken dat u, al dan niet onbewust, verklaarde nog aanwezig te zijn in uw dorp op 13 april 2017. Zo gaf u te verstaan dat u nog in uw dorp leefde toen de ‘moeder van alle bommen’ gedropt werd in het district Achin (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1). Wat echter ten stelligste mag verbazen is dat u ook verklaarde dat Ashraf Ghani president was en dat u denkt dat hij reeds herkozen was toen u vertrok. Nochtans werd Ashraf Ghani pas herkozen als president in september 2019 (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 2). Van iemand die dergelijke scholing genoot (zie supra) kan verwacht worden dat u uw vertrek consistent in de tijd kan situeren, in casu quod non. Deze vaststelling doet bijgevolg vermoeden dat u niet volledig eerlijk bent over wanneer u precies vertrokken bent uit Afghanistan.”

Verzoeker ontkent dat hij op 13 april 2017 nog in Afghanistan was en voegt ter staving hiervan enkele uittreksels en foto's van zijn facebookprofiel toe aan zijn verzoekschrift waarmee hij wil aantonen dat hij in Turkije aanwezig was in 2017-2018.

Deze uittreksels en foto's genieten vooreerst slechts een relatieve bewijswaarde aangezien facebook-berichten niet afkomstig zijn van een objectieve bron. Dergelijke berichten op sociale media kunnen verder eenvoudig worden geënceneerd of gemanipuleerd; zo is het mogelijk om vanuit eender waar op eender welk moment op een bepaalde locatie in te checken zonder dat men op dat moment daar daadwerkelijk aanwezig is. Om deze redenen kan aan zulke facebookberichten maar een heel beperkte bewijswaarde worden toegekend. Tevens stelt de Raad vast dat niet alle uittreksels en foto's duidelijk kunnen worden gelinkt aan het facebookprofiel van verzoeker, met name de uittreksels en foto's die betrekking zouden hebben op 12 februari 2017. In zoverre enige bewijswaarde kan worden gehecht aan deze uittreksels en foto's, tonen zij verder enkel aan dat verzoeker zich op bepaalde data in 2017 en 2018 in Turkije zou hebben bevonden. Hieruit kan niet blijken dat hij Afghanistan definitief heeft verlaten in januari 2017 en sindsdien twee jaar in Turkije verbleef, zoals in het verzoekschrift wordt voorgehouden. Verzoeker brengt overigens geen andere bewijselementen bij die een aanwezigheid in Turkije vanaf januari 2017 kunnen aantonen, hetgeen weinig aannemelijk is indien hij daar daadwerkelijk twee jaar zou hebben verbleven. Bovendien heffen deze stukken de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties niet op, met name dat verzoeker wel degelijk uitdrukkelijk verklaarde dat hij in zijn dorp was toen de ‘moeder van alle bommen’ werd gedropt in het district Achin (NPO, p. 16: *“Was u nog in Afghanistan toen dat gebeurde? Ik was in mijn dorp”*), hetgeen plaatsvond op 13 april 2017, zoals blijkt uit de landeninformatie in het administratief dossier. Verder verklaarde verzoeker ook dat Ashraf Ghani president was en dat hij denkt dat deze reeds was herkozen toen hij vertrok, terwijl Ashraf Ghani pas werd herkozen als president in september 2019, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op deze tegenstrijdigheden in zijn relaas.

5.8. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker er niet in slaagt om de in de bestreden beslissing gedane onaannemelijkheden, tegenstrijdigheden, vaagheden en incoherenties in zijn vluchtrelaas te verklaren of te weerleggen. Verzoekers kritiek op de bevinding van de commissaris-generaal dat hij nooit asiel heeft gevraagd in een ander Europees land, betreft een overtollig motief dat in deze zaak door de Raad niet worden weerhouden noch overgenomen als een pertinente vaststelling. Verzoekers kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken.

De overige motieven van de bestreden beslissing die verband houden met de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas worden bijgetreden en integraal door de Raad overgenomen. Deze bevindingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct.

De commissaris-generaal besluit terecht: *“De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, weinig plausibele en vage verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas.”*

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen niet dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan problemen kende met de taliban. Nergens tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS haalde hij zulke problemen aan. Aldus blijkt niet dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.9. Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn specifiek profiel als familielid van personen die voor de Afghaanse overheidsdiensten werkten, namelijk zijn broer en oom, wijst de Raad op wat volgt.

Na lezing van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier (in het bijzonder EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan*” van augustus 2022 en EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023, p. 54-58) besluit de Raad dat familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten in bepaalde gevallen een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben, maar dat heden niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten.

Een individualiseringsvereiste blijft aldus van toepassing. Het is aan verzoeker om met concrete aanwijzingen aannemelijk maken dat hij omwille van zijn familiebanden met personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Verzoeker slaagt er evenwel niet in zulk risico in concreto aannemelijk te maken.

In casu stelt de commissaris-generaal terdege vast: *“U dient er echter op gewezen te worden dat uit uw verklaringen naar voren komt dat uw familieleden die nog in het dorp wonen geen problemen kennen (zie supra). Dat u of uw familie dus problemen zouden kennen of gekend hebben door uw oudere broer en oom langs vaderszijde weet niet te overtuigen (CGVS, p. 18).”*

Door louter te stellen dat hij een risicoprofiel vertoont, slaagt verzoeker er niet in om op concrete wijze een gegronde vrees voor vervolging omwille van de werkzaamheden van zijn broer en oom aannemelijk te maken.

Zoals reeds gesteld, kan verzoeker niet aannemelijk maken dat hij en zijn familie ooit problemen hebben ervaren omwille van de werkzaamheden van zijn broer en oom, hoewel verzoeker en diens familie woonden in een plattelandsdorp in Nangarhar waar daesh een grote controle en een grote invloed uitoefenden. De door hem voorgehouden vervolgingsfeiten door daesh zijn immers niet geloofwaardig en verder blijkt niet dat iemand anders van de familie ooit problemen zou hebben gekregen omwille van het werk van zijn broer en oom met daesh. Zoals reeds vermeld: verzoekers familie woont nog steeds in het dorp en kent geen problemen (NPO, p. 11-12, 15-16)

Tevens maakt verzoeker nergens aannemelijk dat hij en zijn familie voor of na zijn vertrek uit Afghanistan ooit problemen hebben gekend met de taliban omwille van het werk van zijn broer en oom voor de voormalige Afghaanse overheid. Hij legt geen objectieve en concrete elementen voor die erop wijzen dat zijn achtergebleven familie problemen zou kennen omwille van de werkzaamheden van zijn broer en oom, ook niet na de machtsovername door de taliban. Er blijkt niet dat de taliban zijn langsgekomen bij zijn ouderlijke woning of bij andere familieleden, op zoek naar zijn broer of oom (NPO, p. 16). Ook nu, bijna twee jaar na de machtsovername, legt verzoeker geen actuele elementen voor die erop zouden wijzen dat hij of zijn familie in het vizier van de taliban zijn gekomen omwille van de werkzaamheden van zijn broer en oom voor de voormalige Afghaanse overheid.

Gelet op het geheel van de voorgaande bevindingen besluit de Raad dat er in deze stand van zaken geen concrete, laat staan ernstige, indicaties blijken die in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de werkzaamheden van zijn broer en oom aannemelijk maken.

5.10. Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op het feit dat hij als jongeman lange tijd in Europa heeft gewoond.

Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen esinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"* – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatie-technologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar

Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).). Bronnen geven tevens aan dat individuen die als 'verwesterd' worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als 'verraders' of 'ongelovigen'.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die *"verwesterd"* zijn, of als *"verwesterd"* worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk zijn verwesterd. Er dient sprake te zijn van overtuigingen, gedrag, kenmerken of andere elementen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*.

Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"*, januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.11. Verzoeker laat na om in zijn verzoekschrift enig concreet element voor te leggen waaruit kan blijken dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd.

Verzoeker maakt vooreerst nergens aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet in concreto aangetoond.

De Raad wijst er in deze verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt verder nergens in concreto aan dat er in zijn hoofd sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én geïsoleerd of vervolgd.

Verzoeker is een volwassen man die al was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij in Europa, België aankwam. Verder blijkt dat verzoeker studeerde tot de twaalfde graad, zijn vader hielp die landbouwer is, en verloofd is met een meisje uit zijn dorp (NPO, p. 9-10), hetgeen betekent dat hij volop deelnam en deelneemt aan de Afghaanse samenleving. Verzoeker toont niet aan dat hij deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent. De loutere duur van zijn verblijf in België sinds december 2020 is, gelet op wat voorafgaat en zonder enige invulling van de omstandigheden van zijn verblijf en zijn traject alhier, niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op zijn verklaring dat hij nog contact heeft met zijn familie (zie infra). Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa, zonder meer, maakt verzoeker evenmin concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden beschouwd als verwesterd of als iemand die de sociale normen heeft overschreden en daarom als niet-islamitisch zal worden beschouwd.

Verzoeker legt geen enkel concreet element voor waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden anders, laat staan negatief, gepercipieerd en geïsoleerd zal worden en hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. Nergens toont verzoeker immers in concreto aan dat hij zich tijdens zijn verblijf in Europa, België zodanige waarden, normen, overtuigingen, opvattingen, gedragingen, gebruiken of gewoontes van een levensstijl, kenmerken of andere elementen eigen heeft gemaakt, dat hij heden daadwerkelijk is verwesterd of bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden beschouwd.

De Raad herhaalt verder dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen en dat niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker nog een uitgebreid familienetwerk heeft in Afghanistan en dat hij nog steeds in contact staat met zijn familie (NPO, p. 12). Er blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend, louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toege-schreven) verwestering.

5.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met en vrees voor daesh niet aannemelijk heeft gemaakt, nergens blijkt dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan problemen kende met de taliban en hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij louter omwille van zijn verblijf in Europa zal worden vervolgd of gevisieerd door de taliban, al dan niet omwille van een (toege-schreven) verwestering.

6.3. Waar verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Gelet op een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor of actoren.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan alsnog escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdентificeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdентificeerde personen. Hij voert niet aan noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door

de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, met name *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk). Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen zoals de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot

aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA "*Afghanistan: security situation*", augustus 2022, p. 62).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en zijn vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1164 werden gecodeerd als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*".

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprikt.

De verwijzing naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nr. 270 813 waarbij de beslissing van het CGVS werd vernietigd wegens het gebrek aan voldoende nauwkeurige en actuele informatie over de algemene situatie in Afghanistan, is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund op de informatie zoals aangebracht door de partijen. In casu blijkt duidelijk dat de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in verzoekers land en regio van herkomst berust op andere en recentere landeninformatie dan de in de door verzoeker aangehaalde arresten gedane analyse.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er willekeurig geweld is in deze provincie dat evenwel geen hoog niveau bereikt, waardoor er een hoge mate aan individuele elementen is vereist om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023 (p. 136-138).

Vervolgens rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan, en in het bijzonder de provincie Nangarhar, zijn regio van herkomst, voor hem dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

6.6. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES